

lidet, at de nu rette Angreb paa os, for det er Angreb paa dem selv.

Jeg kunde have Lyst til at sige endnu et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds. Han talte om, at det gjaldt om at faa en Toldlov frem, og navnlig gjaldt det derom med Henblik paa den fattige Landarbejder. Maa jeg i denne Forbindelse erindre om, at for nogle Aar siden, det var i den første Tale, det ærede Medlem for Kelle-
rup (Jensen-Knudstrup) holdt i Folketinget, der talte dette ærede Medlem om Toldskatten som en blodig Skat og henviste til, hvorledes det var godtgjort, at en Landarbejder svarer 17 Kr. 5 Øre i Toldskat, og sagde da: Kunne vi ikke komme videre, kunne vi ikke komme igennem med en Toldlov, vil jeg henstille — man vil maaske finde, at det er et mærkeligt Forslag, men jeg vil dog henstille det —, om man ikke skulde kunne udfinde de paa-gældende Landarbejdere trindt omkring i Landet, og saa give dem 17 Kr. 5 Øre hver. Saadan udtalte det ærede Medlem for Kelle-
rup (Jensen-Knudstrup) sig, da han havde Ordet første Gang her i Rigsdagen. Siden fik det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds Ordet, og han ironiserede let over det ærede Medlems varme Hjerte. Han sagde: „Det ærede Medlems Udtalelse vidner om et varmt Hjerte“. Men der var naturligvis underforstaaet, at Forstanden var det saa som saa med, og det ærede Medlem argumenterede videre, idet han sagde, at de 17 Kr. 5 Øre havde saa uhyre ringe praktisk Værdi for Landarbejderne, det var kun saadan et varmt Følelsesudbrud, men det var ikke af nogen stor Værdi. Saaledes udtalte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sig i Anledning af det ærede Medlem for Kelle-
rups Bemærkning om Landarbejdernes Toldskatter. Endnu et Ord i denne Forbindelse. Det er det, at naar der nu er talt Gang paa Gang i det Par Aar, vi have haft Skattelovene, om den kommunale Skattelovs Uretfærdighed, saa maa jeg her i denne Forbindelse minde om, at det ærede Medlem præciserede Landarbejdernes Løn til en 4—500 Kr. aarlig. Derved fastslog altsaa det ærede Medlem, at de kommunale Skattelove kunne ikke forulæmpe Landarbejderne.

Jeg vender mig derefter til Folketingets Venstre — de ville altsaa hedde Folketingets Venstre —, men jeg har Indtryk-
ket af, at det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) følte sig ubehagelig berørt ved,

at jeg havde ønsket at vide, hvad der var hvad, og hvilket der var hvilket. Men vi vide det altsaa nu. Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) erklærede, at denne Samling skulde i alt Fald for ham og hans Parti — han talte kun for sig selv og sit Parti — være en valgforberedende Samling (Afbrydelse af Zahle). Naa, det ærede Medlem optraadte altsaa i det Tilfælde som Ordfører for det hele Ting og ikke paa sit Partis Vegne — jeg gik nu ud fra, at det ærede Medlem tolkede de Følelser, som raade indenfor hans Gruppe, men det er altsaa en Misforstaaelse (Afbrydelse af Zahle). Ja, det ærede Medlem kan jo senere faa Ordet og forklare det. Det ærede Medlem hævdede som naturligt, at denne Samling maatte blive en valgforberedende Samling; det ærede Medlem vendte Blikket ud imod Fremtiden, imod den Fremtid, som dølger sig bag Valgdagens Forhæng, og han saa henimod det, som skulde komme ud af denne disede Fremtid. Han saa henimod et Ministerium, som maatte komme efter den næste Valgdag, thi da maatte der komme et nyt Ministerium. Dette er det ærede Medlems stadige og kære Tanke: det Ministerium, som skal afløse det, der sidder i Dag. Det er denne Tap, hvorom det ærede Medlems politiske Tanker dreje sig først og sidst, ved Dag og Nat: det næste Ministerium.

Hvad skal det da være for et Ministerium? Det maa jo enten være et til Højre — men der kommer det ærede Medlem vel ikke med — eller et til Venstre, og det er jo hertil, det ærede Medlem knytter sit Haab: at det skal være et Ministerium til Venstre, et Ministerium, som samler Demokratiet. Det er altsaa det, det ærede Medlem venter, og han venter det ud fra den Formodning, at Reformpartiet ved Valget vil miste nogle Mandater og som Følge deraf ikke vil kunne være Regeringsparti længere. Han forudsætter nemlig, at for saa vidt Venstre-reformpartiet mister nogle Mandater, saa maa Ministeriet gaa. Det skal jeg senere komme tilbage til — ja, jeg kan for Resten lige saa godt sige det med det samme: Det er slet ikke saa givet, at Ministeriet skal gaa, fordi Partiet mister nogle Mandater. Det parlamentariske Princip beror jo paa den simple Ting, at Ministeriet i det Øjeblik, det dannes, har et Flertal for sig, og det bliver siddende, saa længe det har et Flertal for sig, ja, det bliver siddende, til det faar et positivt Flertal imod sig, antager jeg. Det kan jo ogsaa være,